РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2009 година *

По дело C-372/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 7 октомври 2005 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-жа C. Cattabriga, както и г-н G. Wilms, г-н D. Triantafyllou и г-н H. Støvlbæk, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Федерална република Германия, за която се явява г-н M. Lumma, в качеството на представител, подпомаган от адв. C. von Donat, Rechtsanwalt,

ответник,

* Език на производството: немски.

подпомагана от:

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Bering Liisberg, в качеството на представител,

Република Гърция, за която се явяват г-жа E.-M. Mamouna и г-жа A. Samoni-Rantou, както и г-н K. Boskovits, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Република Финландия, за която се явяват г-жа E. Bygglin и г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н E. Levits и г-жа C. Toader, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като отказва да изчисли и да прехвърли размера на собствените ресурси, които не е събрала през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г. поради непредвидено от общностното митническо законодателство освобождаване от мита на внос на военно оборудване и като отказва да плати лихвите за забава, свързани с непредоставянето на посочените собствени ресурси на разположение на Комисията, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“), и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом на Съвета от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) [мита по Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 В член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“) се предвижда:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в комбинираната номенклатура относно:

— митата, и

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби;

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде

изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз е приел Регламент № 1552/89, който е приложим през разглеждания в настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г. този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/89, но не изменя неговото съдържание.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника.

1а. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 В член 9, параграф 1 от този регламент се предвижда:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2.

[…]“ [неофициален превод]

9 В член 11 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два

процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.

[…]“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламент № 1552/89 и Регламент № 1150/2000 препращат съответно към Решение 88/376 и Решение 94/728, членове 2 и 9—11 от тези два регламента по същество имат еднакво съдържание.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 В съображение 1 от посоченото решение се изтъква:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи inter alia заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка.“

14 Съображение 5 от Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет въз основа на член 26 ЕО, гласи:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път.“

15 В член 1 от този регламент се предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име.“

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите."

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 той се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 С писмо от 20 декември 2001 г. Комисията уведомява Федерална република Германия, че освобождаването от 1998 г. насам от мита на вноса на военна екипировка е довело до загуба на собствени ресурси за Общността. Комисията приканва тази държава членка да изчисли размера на несъбраните суми за бюджетните години, считано от бюджетната 1998 г., и да предостави споменатите суми на нейно разположение преди 31 март 2002 г. Освен това тя информира германските органи, че лихвите за забава ще бъдат дължими, считано от последната дата на основание на член 11 от Регламент № 1150/2000.

19 В отговорите си от 13 март и 6 май 2002 г. Федерална република Германия изтъква, че на основание на член 296, параграф 1, буква б) ЕО има право да

дерогира прилагането на Общата митническа тарифа, когато вносът е свързан с екипировка, предназначена изключително за военни цели, за да защити основните интереси на нейната сигурност.

20 С писмо от 24 март 2003 г. Комисията повтаря първоначалното си искане във връзка с вноса преди 1 януари 2003 г., като периодът след тази дата се обхваща от Регламент № 150/2003.

21 В отговора си от 12 май 2003 г. Федерална република Германия поддържа своето становище относно предоставянето на разположение на собствени ресурси във въпросния размер.

22 С писмо от 17 октомври 2003 г. Комисията изпраща официално уведомление на Федерална република Германия.

23 В отговора си от 19 януари 2004 г. Федерална република Германия поддържа гледната си точка.

24 След като се запознава с отговора на Федерална република Германия, на 18 октомври 2004 г. Комисията издава мотивирано становище, с което отправя покана към тази държава членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му. Посочената държава членка дава отговор на 16 декември 2004 г., че поддържа становището си.

25 Федерална република Германия освен това прави плащане от 10 803 000 EUR под условие и без да прави разбивка на сумата според вноса и различните периоди и тъй като Комисията не разполага с достатъчно сведения да направи това, с писмо от 16 декември 2004 г. тя приканва тази държава членка сама да направи

споменатата разбивка, за да се изчислят лихвите за забава. С отговора си от 22 февруари 2005 г. въпросната държава членка отказва да изпрати такава информация, като отбелязва, че тя е секретна.

26 Като има предвид предоставените от Федерална република Германия данни и като счита, че тази държава членка не се е съобразила с мотивираното становище, Комисията предявява настоящия иск.

27 С определения съответно от 23 февруари 2006 г. и от 4 май 2006 г. председателят на Съда допуска Кралство Дания, Република Гърция и Република Финландия да встъпят в подкрепа на исканията на Федерална република Германия.

По иска

По допустимостта

28 На първо място, Федерална република Германия прави възражение за недопустимост поради порок във формата, от който бил засегнат искът, а именно избор на неправилно правно средство за защита. Тази държава членка пояснява, че след като се е позовала на член 296 ЕО, за да не плаща митата за спорния внос на военно оборудване, Комисията нямала право да предявява настоящия иск на основание на член 226 ЕО, а била длъжна да използва специалното производство, предвидено в член 298, втора алинея ЕО.

29 В това отношение следва да се отбележи, че целта на Комисията е с настоящия иск да се установи неизпълнение на задълженията по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 и от Регламент № 1150/2000. Член 298 ЕО би следвало да се прилага единствено ако Комисията твърди, че установените в членове 296 ЕО и 297 ЕО правомощия са използвани неправомерно.

30 Ето защо първото възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

31 На второ място, Федерална република Германия поддържа, че настоящият иск бил недопустим, тъй като поради самото му естество Комисията не била в състояние да докаже, че Договорът за ЕО е нарушен. Всъщност, след като споменатата държава членка не била длъжна да предостави поисканата от Комисията информация, последната не разполагала с достатъчно данни относно спорния внос, които да ѝ позволят да докаже неизпълнение на задължения по Договора.

32 На трето място, Федерална република Германия изтъква, че имала право да не изпраща поисканата от Комисията информация и че след като искът по-конкретно се основава на тази липса на изпращане, той е недопустим и на това основание.

33 По отношение на второто и третото възражение за недопустимост, направени от Федерална република Германия, следва да се констатира, че те са свързани, от една страна, с възложената на Комисията тежест на доказване, а от друга — с приложимостта и обхвата на член 296 ЕО. Следователно те се отнасят по-скоро до основателността на иска на Комисията, отколкото до неговата форма или редовност.

34 Ето защо второто и третото възражение за недопустимост трябва да се отхвърлят.

35 При тези условия искът на Комисията трябва да се обяви за допустим.

По съществото на спора

Доводи на страните

36 Комисията изтъква, че Федерална република Германия погрешно се позовава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати митата, тъй като събирането на тези мита не застрашавало основните интереси на сигурността на тази държава членка.

37 Според Комисията е неправилен доводът на Федерална република Германия, че на Комисията не може да се изпрати информация относно вноса на военна екипировка и следователно относно сигурността на тази държава членка, поради което Федерална република Германия не била длъжна да плаща на Комисията разглежданите мита.

38 Комисията счита, че мерките, с които се установяват дерогации или изключения, по-конкретно като член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Така съответната държава членка, която иска да се приложи този член, трябвало да докаже, че отговаря на всички предвидени в него условия, когато има намерение да дерогира член 20 от Митническия кодекс на Общността, в който бил залегнал определеният в член 26 ЕО общ принцип на събиране на митата.

39 Според Комисията също така единствено обстоятелството, че продукти се намират в установения с Решение 255/58 на Съвета от 15 април 1958 г. списък,

определящ продуктите, спрямо които може да се прилага член 296, параграф 1, буква б) ЕО, само по себе си не било достатъчно, за да е приложима тази разпоредба, тъй като за да се приложи тя, трябвало да са изпълнени всички посочени в нея условия.

40 Ето защо Комисията поддържа, че Федерална република Германия следва да представи конкретни и подробни доказателства, че събирането на мита за разглеждания в настоящото дело внос застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

41 От тази гледна точка общите изявления на тази държава членка, според които отбранителната способност е основен елемент от политиката ѝ на сигурност, както и обстоятелството, че международното сътрудничество, неразривно свързано с нейната политика в областта на отбраната, би било затруднено в значителна степен поради задължението да се заплащат мита за въпросното оборудване, не представлявали подобно доказателство. Същото се отнасяло и за довода, че клаузите за поверителност в международните споразумения и военната тайна били пречка да се приложи общностното митническо законодателство. Накрая, фактът, че други държави членки събират и плащат мита за вноса на военно оборудване потвърждавал, че това е напълно възможно за този вид оборудване.

42 Комисията смята, че начинът на функциониране на общностния митнически режим гарантира поверителността на обработваната информация. Освен това, след като споменатият режим се прилагал от национални служители, Федерална република Германия била в състояние да гарантира основните интереси на своята сигурност.

43 Що се отнася до довода на Федерална република Германия, че оскъпяването на вноса на въоръжение можело да накърни отбранителната ѝ способност, според Комисията тази държава членка не е представила никакви конкретни данни, които да доказват подобно накърняване. Напротив, направеното през 2004 г. еднократно плащане на дължими за период от пет години мита изглежда не намалило отбранителната сила на въпросната държава.

44 Комисията подчертава, че не може да се приеме държава членка да освобождава от мита вноса на военна екипировка, за да намали разходите за военни материали, тъй като това доказвало неизпълнението от тази държава членка на нейните задължения за солидарно съфинансиране на бюджета на Общността.

45 В това отношение Комисията подчертава, че несъбирането от Федерална република Германия на въпросните мита създава неравнопоставеност между държавите членки от гледна точка на съответния им принос за бюджета на Общността. На практика несъбирането водело до намаляване на традиционни общностни собствени ресурси, което можело да се компенсира само с увеличение на ресурса, наречен „БНП“ (брутен национален продукт), разпределен между всички държави членки.

46 Комисията подчертава, че доводите на Федерална република Германия, свързани с опасенията от разкриване на предоставената в митническата декларация информация и от това, че процедурите за контрол могат да доведат общностните институции до поставяне под въпрос на военната тайна, били несъстоятелни.

47 В Регламент № 150/2003 било предвидено, че държавите членки уведомяват Комисията за обема на поръчките на военна екипировка. Ето защо било учудващо, че във връзка със собствените ресурси на Общностите Федерална република Германия се позовава на императивни интереси на сигурността, които не допускали да се съобщи информацията, необходима за събиране на тези ресурси.

48 Освен това според Комисията подобно становище трудно може да се съвмести с факта, че всеки има възможност за достъп през Интернет до информацията, свързана например с размера на покупките, направени в тази сфера. Посочената свободно достъпна информация била значително по-подробна в сравнение с тази, необходима за класиране в Общата митническа тарифа и за плащане на собствени ресурси.

49 Комисията приема за неоснователен довода на Федерална република Германия, изведен от факта, че довелите до приемането на Регламент № 150/2003 преговори и спирането през 1984 г. на образуваното производство срещу същата държава членка за установяване на неизпълнение на задължения са породили оправдани правни очаквания, в смисъл че тази държава логично можела да очаква, че през годините на подготовка на въпросния регламент тя може да внася определена военна екипировка, освободена от мита.

50 Всъщност Комисията уточнява, че Регламент № 150/2003 се прилага от 1 януари 2003 г. и че при обсъжданията във връзка с приемането му тя е обявила, че е длъжна да събере със задна дата разглежданите мита, поради което от приемането на Регламента не можело да се изведе каквато и да е защита на оправданите правни очаквания. Освен това този регламент се основавал на член 26 ЕО, а не на член 296 ЕО.

51 Защита на оправданите правни очаквания не можела да се изведе и от спирането през 1984 г. на конкретно производство за установяване на неизпълнение на задължения, тъй като в рамките на член 226 ЕО Комисията се ползва с широка дискреционна власт, която ѝ позволявала по-конкретно да реши дали да започне или да продължи дадено производство за установяване на неизпълнение на задължения.

52 Федерална република Германия отговаря, че условията за прилагане на член 296, параграф 1, буква б) ЕО в случая са изпълнени. Според нея от самия текст на тази разпоредба произтича, че целта на Договора е на държавите членки да се предостави широко право на преценка относно мерките, които могат да вземат, за да защитят основните интереси на своята сигурност и които са свързани с продуктите, спрямо които се прилагат разпоредбите на споменатия член 296, параграф 1, буква б). Така член 296, параграф 1, буква б) ЕО допускал възможността държавите членки да дерогират член 26 ЕО и Митническия кодекс на Общността при внос на екипировка, предназначена изключително за военни цели, когато целта на този внос е да се защитят основните интереси на сигурността на съответната/съответните държава членка/държави членки).

53 Федерална република Германия добавя, че изобщо не е длъжна да събира мита за вноса на военното оборудване, поради което нямало как да е налице нарушение на членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 или от Регламент № 1150/2000. Всъщност не съществувало никакво задължение от този вид, тъй като, от една страна, общностното право не предвиждало неограничено задължение за събиране на мита за военната екипировка, а от друга — основните интереси на Федерална република Германия в областта на сигурността не допускали да се събират мита за вноса на тази екипировка.

54 Ответникът освен това счита, че Комисията е изгубила правото да иска да се установи неизпълнение на задължения по отношение на освобождаването от мита на вноса на военна екипировка, тъй като създала впечатлението, че е прекратила през 1984 г. образуваното с тази цел производство за установяване на неизпълнение на задължения, докато положението не било променено и предвид подготвителните работи във връзка с Регламент № 150/2003, впоследствие тя възобновила производството, за да санкционира прието или толерирано до този момент поведение. Всъщност общностното право не познавало механизма на „временно“ спиране на производствата за установяване на неизпълнение на задължения. Според Федерална република Германия Комисията трябвало или да продължи, или да прекрати производството за установяване на неизпълнение на задължения срещу нея, а не да го прекъсне за период от седемнадесет години.

55 Федерална република Германия подчертава, че преди Регламент № 150/2003 да влезе в сила изобщо не е имало специална процесуална разпоредба, която да предвижда събирането на мита за вноса на въоръжение и контрол върху това събиране, което доказвало, че не съществува общностно задължение за събиране на разглежданите мита.

56 Според тази държава членка събирането или несъбирането на мита за вноса на въоръжение имало последици за търговията с оръжие, муниции и военни материали. Събирането на тези мита ограничавало споменатата търговия, следователно намалявало оперативните възможности на армията и накърнявало свободата на действие на тази държава членка по отношение на придобиването на материали за отбранителни цели, докато несъбирането на посочените мита позволявало да се разшири търговията и засили сътрудничеството в областта на въоръженията по смисъла на член 17 ЕС.

57 Федерална република Германия също така изтъква, че критерият за „необходимост“ по смисъла на член 296 ЕО е тълкуван твърде строго от Комисията. Той не включвал задължението да се докаже, че основните интереси в областта на сигурността са щели да бъдат сериозно нарушени, ако не е била взета защитната мярка. Достатъчно било тази мярка да подобрява положението в сферата на сигурността и просто да е необходима по съображения, свързани с националната отбрана.

58 Освен това задължението за поверителност било пречка Федерална република Германия да съобщи информация на Комисията, а неизпълнението на това задължение можело да постави под въпрос интересите на посочената държава членка в областта на сигурността на информацията. В допълнение задължението за лоялност, предвидено в член 10 ЕО, не включвало въвеждането на несъразмерни мерки като създаването на специално митническо производство.

59 Всъщност прозрачното обработване на информацията, съдържаща се в митническата декларация, можело сериозно да накърни основните интереси на сигурността на държавите членки. Предвидените от Митническия кодекс на Общността мерки за поверителност не били достатъчни, за да се отговори на изискванията за сигурност и за поверителност, които дадена държава членка имала право да предвиди, когато става въпрос за информация, засягаща нейната сигурност.

60 Според Федерална република Германия обстоятелството, че на основание на член 296 ЕО държава членка е освободила военно оборудване от вносни мита, не нарушавало непременно принципа на общностна солидарност. Не било в съответствие с този принцип държавите членки, които имат по-големи разходи в тази сфера, да бъдат задължавани да увеличат своя принос във финансирането на бюджета на Общността.

61 Федерална република Германия смята, че с приемането на Регламент № 150/2003 се потвърждава необходимостта да се зачитат интересите на сигурността на държавите членки и правото им да се позовават на поверителността, когато това се налага.

62 Федерална република Германия отбелязва, че въз основа на Регламент № 150/2003 от 1 януари 2003 г. — датата, на която този регламент е обявен за приложим — се изключва и събирането на мита за определено въоръжение и военна екипировка, внесени от трети държави. Така, считано от въпросната дата, интересите на тази държава членка по отношение на вноса на въоръжение били защитени с разпоредбите на споменатия регламент. Трябвало обаче да отпадне необходимостта да се събират мита за въпросния внос както преди, така и след тази дата, за да се гарантира защитата на основните интереси на държавите членки в областта на сигурността. Освен това обстоятелството, че още през 1988 г. Комисията представила предложение за Регламент (ЕИО) на Съвета относно временното суспендиране на митата върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ C 265, стр. 9), доказвало, че тя е наясно с факта, че отпадането на необходимостта да се събират мита за споменатия внос се налага, за да се защитят посочените интереси.

63 Тази държава членка прави извод, че от момента на това предложение, макар то да придобива формата на Регламент № 150/2003 едва през 2003 г., държавите членки с основание можели да приемат, че не е необходимо да събират мита за вноса на „стоки изключително за военна употреба“, които се намират в установения с Решение 255/58 списък.

Съображения на Съда

64 Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети държави на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е. от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита за вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално с лихви за забава.

65 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, в който се предвижда суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна екипировка, може да се направи извод, че общностният законодател изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

66 В допълнение Федерална република Германия в нито един момент не отрича, че спорният внос е извършван през разглеждания период. Впрочем в досъдебната процедура тя прави свързано с разглеждания внос плащане в размер на 10 803 000 EUR като собствени ресурси, без да прави разбивка на сумата според вноса и различните периоди.

67 Федерална република Германия се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за внесеното от трети държави въоръжение сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

68 Съгласно постоянната практика на Съда, въпреки че държавите членки трябва да определят подходящите мерки за осигуряване на вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на общностното право (вж. в този смисъл Решение от 26 октомври 1999 г. по дело Sirdar, C-273/97, Recueil, стр. I-7403, точка 15 и Решение от 11 януари 2000 г. по дело Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 15) Всъщност както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на общностното право всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха били засегнати задължителният характер и еднаквото прилагане на общностното право (вж. Решение от 11 март 2003 г. по дело Dory, C-186/01, Recueil, стр. I-2479, точка 31 и цитираната съдебна практика).

69 Освен това, както следва от постоянната съдебна практика относно дерогациите на основните свободи (вж. по-конкретно Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точка 45, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 86 и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-141/07, Сборник, стр. I-6935, точка 50), предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно.

70 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на своята сигурност или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси.

71 Освен това в областта на данъка върху добавената стойност в Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка.

72 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност.

73 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Общността.

74 Що се отнася до довода, че общностните митнически производства не можели да гарантират сигурността на Федерална република Германия предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на общностния митническия режим включва участието на общностни и национални служители, на които, ако е необходимо, се налага задължение за поверителност при обработка на чувствителни данни, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки.

75 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се стига до степен на точност, която води до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

76 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Както изтъква генералният адвокат в точка 168 от своето заключение, това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

77 С оглед на предходните съображения Федерална република Германия не е доказала, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

78 Накрая, що се отнася до доводите на Федерална република Германия, с които тя иска да докаже, че поради продължителното бездействие на Комисията и приемането на Регламент № 150/2003 тази държава членка можела с основание да счита, че Комисията не би предявила настоящия иск, доколкото последната

мълчаливо приела наличието на дерогация в тази област, следва да се напомни, че Комисията не се отказва от принципното си становище в нито един етап от производството.

79 Всъщност в своята декларация, направена по време на преговорите във връзка с Регламент № 150/2003, Комисията изразява твърдото си намерение да не се отказва да събира митата, които би следвало да бъдат платени за периодите преди влизането в сила на въпросния регламент, и запазва правото да предприеме подходящите действия в тази насока.

80 От изложеното дотук следва, че като отказва да изчисли, установи и предостави на разположение на Комисията собствените ресурси, свързани с вноса на военно оборудване през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., и като отказва да плати лихвите за забава, дължими поради непредоставяне на разположение на Комисията на посочените собствени ресурси, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 и по същите членове от Регламент № 1150/2000.

По съдебните разноски

81 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Федерална република Германия и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

82 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Кралство Дания, Република Гърция и Република Финландия, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) **Като отказва да изчисли, установи и предостави на разположение на Комисията на Европейските общности собствените ресурси, свързани с вноса на военно оборудване през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., и като отказва да плати лихвите за забава, дължими поради непредоставяне на разположение на Комисията на Европейските общности на посочените собствени ресурси, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година, и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите.**

2) **Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.**

3) **Кралство Дания, Република Гърция и Република Финландия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи